

Sestre postiku

Kalifornijska ljubav

Liz Elves

Prevela Ivana Matić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

*Mojim roditeljima – za sve.
Izvanrednom piscu Ketu Hopkins čija je neverovatna
velikodušnost i dobrota legendarna.
Zauvek ću ti biti zahvalna.
Džajlsu Elvesu i mojoj deci, Vilijamu, Elis, Tomasu i
Džejmiju, što vode tako zanimljive živote i što su mi
obezbedili toliko rečenica iz ove knjige
(nadam se da vam to ne smeta).
Mojim sestrama po stilu: Frensis Tojnbi, Sari Mouer,
Džil Rotvel, Meri Saldani, Merion Džefri, En Rends,
Rozi i Oliviji Makdonel i Suzani Vandervelde, koje imam
privilegiju da zovem svojim prijateljicama.
Brendi Gardner, Džesmin Učar, Melisi Pejti i svima u
Pikadiliju za pomoć, strpljenje i savete.
Bernisi Grin, koja je sve ovo započela.*

Poglavlje 1

Utorak, 7:00

Pogledaj koliko je sati!

Jedva da je svanulo!

Postoje bar dva razloga zbog kojih ne želim da se budim ovako rano.

1. Još sam na letnjem raspustu.
2. Sanjala sam predivnog, brilijantnog glumca Grega Medisona.

U redu, tri razloga.

3. Mama je čudno raspoložena.

U onom prestani da se izležavaš i uradi nešto raspoloženju. Koje je, kao što svaki tinejdžer zna, najzamornija vrsta raspoloženja.

Kaže da će danas naći nešto za mene.

Ne znam šta to može biti, ali možete se kladiti da nije nešto zbog čega bi devojka s pokličem iskočila iz kreveta, cepajući pidžamu sa sebe.

Takođe, prilično se mučim s ovom olovkom (ona s lelujavim ružičastim srcem na kraju opruge na vrhu) i dnevnikom. Pokušavam da pišem s jastukom priljubljenim na uši. Lično sam osmislila ovu kreaciju, koja prilično podseća na kacigu. Verovatno ličim na statistu iz televizijske serije o Džejn Ostin (iako priznajem da se o ovome može raspravljati).

Stavila sam ovu skalameriju na glavu, jer se samo nekoliko metara od vrata moje spavaće sobe čuje urlik zveri u agoniji. Kućom odjekuju žalosni jecaji.

Tata peva pod tušem.

Znam da to radi namerno. Krivo mu je, jer jedini u porodici još uvek nije na odmoru i želi da svi znaju da je on morao da ustane. Ali, kažem ja, ako je hteo da dangubi čitavo leto, trebalo je da postane nastavnik kao mama. Pošto je zamenik direktora u mojoj školi, od kada smo se vratili iz Kalifornije pokušava je da prekrati vreme – uglavnom špijunirajući nove komšije, koje su se doselile dok smo bili odsutni. S druge strane, kad zamislim mog tatu kako priča jedan od svojih „viceva“ grupi s prve godine u Srednjoj školi Boton (naročito onaj novi vic sa zavrtnanjem nogavice), oblije me hladan znoj.

Kad bih samo mogla da nastavim da spavam (mada su šanse s tom bukom što dolazi ispod tuša male), to bi takođe značilo skraćenje današnjeg dana, bar za pola sata. Unapred znam da će se s juče-rašnjim boriti za titulu Najdosadnijeg dana letnjeg raspusta.

Od kada smo se pre nedelju dana vratili s odmora, niko ne zna bolje od mene da se to takmičenje pretvara u pravu borbu. I dok su svi iole zanimljivi i dalje odsutni, reći da živim miran život bilo bi potcenjivanje situacije.

Ne mogu da dočekam da mi se prijatelji vrate sa letovanja. I moj božanstveni dečko Džek. Džek i ja. Kloj i Tom. Najbolji prijatelji zabavljaju se s najboljim prijateljicama. Savršeno. Hvala bogu što se uskoro vraćaju i što će sve opet biti kao i obično. Neću moći još dugo da izdržim.

Tata je prestao da peva. Blaženi mir. Mogu da odbacim jastuk-kacigu.

Sedam je sati i dvadeset minuta. Pokušaću da nastavim da spavam bar još sat. Ili, još bolje, dok ne dođe Reni. Da li je moguće spavati tri ili četiri dana? Mogu da pokušam...

7:30

Imam problem – kad se jednom probudim, ne mogu da zaspim.

Ne, ne ja. Mogu da ležim u krevetu, spustim roletne, navučem ćebe preko glave i zažmurim, ali koliko god se trudila, u pozadini ću čuti zujanje svog mozga. Pomalo nalik frižideru u našoj kuhinji. Ne mogu da spavam ni dok putujem, što je bilo naročito naporno tokom dugog leta iz Los Anđelesa. Ned se bukvalno onesvestio čim je seo, kao i svaki dosadni mlađi brat, ali meni je nos bio zalepljen uz prozor ili sam posmatrala saputnike, poput mungosa koji izviđa ravnicu. Širom otvorenih očiju.

7:58

Izležavati se još malo u krevetu i izbegavati mamu, koja će pokušati da me uključi u špijuniranje novih suseda – što bi ona nazvala „prijateljsko ponašanje“. Uzela sam malo ogledalo s noćnog stočića i:

1. Proverila stanje nove bubuljice. Da, sa zadovoljstvom konstatujem da mi još uvek ponosno sija na bradi. Ne smem zaboraviti da svakome ko u susedstvu traga za vešticom ponudim svoje usluge.

2. Natapkala sam lice iskorišćenom kesicom za čaj, koju sam sinoć donela na tacni. Zbog ovoga sam morala da ustanem; jedna kap mi je završila u uvetu. U stvari, trebalo bi da se svakodnevno kupam u jakom čaju. Kloj je čula da to pomaže koži da zadrži onu zlatnu boju nakon letovanja. Ipak, nakon pret-hodnog nesrećnog iskustva, taj lažni ten me prilično

plaši. Nažalost, zlatna boja vode za kupanje dospela je kako na mene, tako i na peškire i, nakon kratke, ali žestoke rasprave, mama i ja smo se složile da treba odustati od potapanja u čaj.

3. Izračunala sam i da je prošlo tačno šest dana i tri sata od kada smo se iskrkali iz aviona iz Los Anđelesa, Kalifornija, Sjedinjene Američke Države! Gde sam upravo provela najbolje letovanje u životu.

8:15

Morala sam da napravim pauzu, jer je srce s opruge na olovci spalo i odskakutalo preko sobe. Što je dobro, jer stalno lelujanje tamo-amo brzo izgubi čar. Da. Od kada smo se vratili, pre nepunu nedelju dana, kiša je lila bez prestanka. Čak sam bila primorana da pričam s Nedom. Mi smo kao ona deca iz filma Mačak u šeširu, ali pre nego što se pojavi Mačak i učini stvari zanimljivim.

Lista stvari iz Kalifornije koje mi nedostaju:

1. Sunce.

2. Greg Medison, zvezda izvanredne televizijske serije Srednja škola Holivud. U redu. Nije baš da sam ga upoznala. Ali mi nedostaje da budem u istoj državi kao i on. Apsolutno je predivan.

Verovatno jedini put u životu, Ned je opravdao sopstveno postojanje, dobivši malu ulogu u pravoj američkoj seriji. Što je i bio glavni razlog boravka

čitave porodice u Kaliforniji. Tata je, očito, imao presađivanje ličnosti, pošto je divlje uzviknuo: „Idemo svi!“ I tako smo otišli. Bila sam ubeđena da ću, dok je Ned na snimanju, upoznati Grega. Ned je igrao u epizodama koje neće biti emitovane u Britaniji do sledećeg leta, ali pošto je sudbina tako često protiv mene, Greg Medison se, nekim čudom, baš tu. I pošto sam davila Neda i terala ga da se raspita u studiju, obavestili su ga da je Greg „van grada“. Ipak sam uspela da pogledam poslednje epizode, one u kojima je Greg igrao. Gledala sam ih u hotelskoj sobi, svakog jutra i večeri, i sada neću morati da čekam do sledećeg meseca, kada počinje emitovanje kod nas, i moći ću da svima u školi do- sađujem s pričama šta se dogodilo. A znam šta se dešava u seriji i nakon toga (Ned očajno čuva tajne). Koliko ću biti popularna?

A sada, gde sam stala? O, da. Sjajne stvari u Los Anđelesu.

3. Plaža Santa Monika.

4. Hotelski bazen.

5. Najbolje prijateljice – Madi (uopšte nisam ljubomorna što je Amerikanka) i Kloj, obe su bile tamo. I uopšte nisam ljubomorna što je Madi povelala Kloj na odmor i što je, kada je moja porodica kretala kući, Kloj imala još nedelju dana do kraja. U stvari, jesam ljubomorna, ali ipak, Klojina mama će raditi čitavog leta, a njen brat Džim otišao je u kamp, s ostalom

decom sa Daunovim sindromom iz njegove specijalne škole, tako da ona uopšte ne bi išla letovanje da nije krenula s Madi. A Kloi je Džimova najbolja sestra i moj najbolji prijatelj na celom svetu, i stvarno je zaslužila odmor. Ipak, mora da joj Tom strahovito nedostaje. Oni su prave srodne duše, i zajedno su od pamtiveka.

6. Neverovatna kuća na plaži Malibu moje najbolje drugarice Madi. Kako je sjajno kad ti je tata Amerikanac, svetski poznat modni stručnjak, stilista u televizijskoj i filmskoj industriji. Tu apsolutno nema opasnosti od zavrtnja nogavice. Znači da će Madi zbog njegovog posla biti tamo ko zna do kada. Povlačim ono što sam rekla – jesam ljubomorna na nju.

7. Sunce.

8. Sjajne radnje.

9. Ljudi koji fantastično izgledaju (posebno frajeri – a posebno televizijske zvezde. Nije da sam baš toliko zagledala... Hm, hm. Moje srce je odano mom divnom dečku Džeku).

10. Mafini sa glazurom.

11. Zaleđeni jogurt božanstvenih ukusa.

12. Sunce.

13. I, na kraju, jesam li pomenula Grega Medisona?

Ovo ne znači da sam neverna Džeku. Ne mogu dočekati da vidim svog zabavnog, duhovitog i

zgodnog dečka kad se vrati s Tajlanda, gde je otputovao s majkom kupoholičarkom i njenim novim dečkom.

Nisam dete. Znam razliku između prave ljubavi i uvažavanja talenata osobe koja izgleda neverovatno dobro, a koju nikada nećeš upoznati. (Mada, možda bih bar imala šansu, da je Ned uložio više truda da sazna gde je Greg Medison i da je tata dozvolio da malo duže ostanemo u Los Anđelesu. Ali, bili su gluvi za moje molbe.)

Pisanje te liste nije me oraspoložilo. Uopšte me nije oraspoložilo. U stvari, sada se osećam prilično depresivno. Hajde da pokušam sa drugom listom. Razlozi zbog kojih mi je drago što sam kod kuće, u Molton Vilidžu, u blizini Midltona, centralna Engleska, Velika Britanija:

Ah!

NIJEDAN.

Kevin savet

Ukoliko koža počne da vas pecka, kao upozorenje da će bubuljica uskoro promoliti svoju ružnu glavu i uništiti vam život, nanesite kremu za akne na problematičnu zonu pre nego što uspe da se pojavi. Ako je bubuljica već izašla, nanesite kremu za akne, mineralnu masku, pa čak i pastu za pranje zuba pre nego što krenete na spavanje. Ujutru bi trebalo da bude mnogo manja!

Poglavlje 2

Sreda, 8.30

Sviće još jedan dan u najdosadnijem kutku zemlje
Dosada.

Mama više iz prizemlja. Neću se javiti.

Jučerašnji zadatak bio je da posetimo nove
komšije i odnesemo im neke brošure za susedsku
patrolu.

Da.

Genijalno.

Dobro došli u novi kraj: Grad provalnika.

U stvari, poslednji zločin počinjen u Moltonu ve-
rovatno je bio gađanje pataka na jezeru. Dok sam
gurala brošure kroz otvor za poštu, gospođa Benks,
koja se upravo doselila, otvorila je vrata, što je bilo
prilično neprijatno. Morala sam da se predstavim.
Ispostavilo se da je veoma ljubazna; rekla je da me

je mama pominjala. Bila je sigurna da bi njena ćerka želela da me upozna, kada se za nekoliko dana vrati iz posete baki. Pošto znam da njihova ćerka ima deset godina, mislim da mogu podneti čekanje. Postoji i stariji brat; čini mi se da je i on odsutan, ali mama misli da je Nedovih godina tako da – mrka kapa, kako god da okreneš.

10:30

Upravo sam bila u prizemlju. Mamina vika i činjenica da sam gladna kao vuk slomili su moj otpor. Nije trebalo ni da ustajem. Više mi nije dozvoljeno da pričam o kiši. Nakon Nedove nevine primedbe, mama nam je zabranila da pominjemo vlažne stvari koje padaju s neba.

„Kiša nije padala sve vreme“, obrecnula se. „Ovde pada tek od... Od... Otprilike...“ I onda je ostala bez reči.

„Od vremena Tjudora?“, dometnu Ned i to je bilo to.

„Vas bi dvoje trebalo da se stidite!“, povikala je. „Bili ste tri nedelje u Los Anđelesu – tri nedelje! Sunce svaki dan, bazeni, divni hoteli i sada kada smo se vratili, jedino što znate je da kukate. Keri, kako bih volela da si na vreme obezbedila mesto pomoćnika gospođice Lamb u letnjoj dramskoj sekciji. To bi za tebe bila prava jutarnja obaveza...“

Gospođica Lamb predaje glumu u našoj školi, a svakog leta vodi umetničku i dramsku sekciju za decu iz osnovne škole. Ovaj kurs pohađaju samo devojke, osim Džeremija Prata, koji prihvata svaki izgovor da se uvuče u ružičaste helanke. Pošto je mama zamenik direktora srednje škole koju će većina njih pohađati, oseća obrazovnu vezu s ovim projektom i previše zna o njemu. Letnji kurs uvek se završava izvođenjem pantomime u svedenoj formi, na Moltonskom vašaru. Mama je bila oduševljena što sam ove godine, srećom, bar dovoljno stara da budem pomoćnik; beskrajno mi je dosađivala s tim. Kao što je Renina mama dosađivala njoj – ona i gospođica Lamb su članice lokalnog društva glumaca amatera.

Međutim, ove godine Reni i ja smo pametno sačekale s ponudom, sve dok nismo saznale da je gospođica Lamb našla svu neophodnu pomoć. Nekako nam se činilo da je bavljenje zahtevima i nastupima besa nekih primadona, za koje smo znale da će učestvovati, u stvari, krvav rad. A ove godine smo znale da će tu sigurno biti Džetina mlađa sestra Dona. Znamo njenu reputaciju. Kako ne i bismo? Živimo u tako malom mestu. Uz podršku svoje sledbenice Šanejd, Dona je harala Osnovnom školom Vudsajd. Svi su bili meta njenih oštrih komentara. Tako da se, realno gledano, nije razlikovala od svoje starije

sestre Džet, čija su zloba i grubost mrlja na našoj složnoj grupi iz trećeg razreda* Srednje škole Boton.

Kad nam je gospođica Lamb rekla da smo stigle prekasno i da je već obezbedila svu neophodnu pomoć, hvala veliko, mogle smo da se vratimo majkama, glumeći duboko razočaranje, odmahnemo glavama i kažemo: „Pokušale smo...“

„Pokušala sam, mama...“, rekla sam i sada (fantastičnim plačnim glasom).

Ali, mama nije bila gotova. „Imaš još nedelje i nedelje raspusta. Možeš valjda naći sebi neku zabavu!“

Ned i ja smo opet piljili u nju.

„Toliko je stvari kojima možeš da se baviš!“, izgovorila je mudro i brzo dodala: „I to ne uključuje gledanje repriza Srednje škole Holivud.“

To je tako nepravedno – Srednja škola Holivud je kvalitetan i izuzetno poučan program. Uči nas o ponašanju mladih na Beverli Hilsu i, u svakom slučaju, smanjila sam na samo tri epizode dnevno. (Donela sam najnoviju sezonu iz Los Anđelesa.)

„O, za Boga miloga“, zagrme mama. „Upotrebi maštu, pročitaj knjigu.“

„Pročitala sam ih“, odgovorih u trenu.

„Šta? Sve?“

* Treća godina srednje škole u Engleskoj odgovara prvom razredu srednje škole u Republici Srbiji. (Prim. prev.)

Videla je da otvaram usta i brzo nastavila: „Na svetu?“

Ponovo sam začutala.

„Idi u biblioteku. Uzmi još knjiga. Neke svakako moram da vratim. Tako ćeš moći nešto da radiš i da se zabavljaš čitanjem, dok ti se prijatelji ne vrate.“

I zbog toga baš sada opet više sa dna stepenica. To mi je zadatak za danas. Midltonska biblioteka. Ni nalik Srednjoj školi Holivud.

Gde mi je jastuk-kaciga?

11:00

Upavo je postalo zvanično. Moj društveni život je na nuli. Ne samo da sam spala na deljenje brošura susedima, već me je, pre nego što sam stigla da se uputim prema čarima biblioteke, nazvala Džeki Harper, predsednica školskog Društva ljubitelja serije Doktor Hu, da bi me pitala da joj se pridružim na izletu do Alton Tauerisa.*

„Proučavala sam vožnje i shvatila da tri neće odgovarati, a znam da Reni, Madi i Kloi nisu tu. Statistički gledano, četiri će biti bolje.“

Hvala, Džeki, pomislila sam u sebi. Kada tako predstaviš stvari – kako mogu da odbijem?

* Engl. Alton Towers, dvorac koji oživljava gotički duh devetnaestog veka i predstavlja veliki zabavni park. Nalazi se na severozapadu centralne Engleske. (Prim. prev.)

„Žao mi je, Džeki, baš lepo od tebe što si me pozvala.“ (Ne baš.) „Ali, Reni, Kloj i Madi će se tada već vratiti, tako da neću moći da idem s tobom.“ U sebi sam krišom mislila: Da, imam društveni život, hvala lepo. Još uvek nisam postala Nensi Bez Prijatelja, nađi nekog drugog da ti upotpuni listu.

„Šteta“, uzdahnula je. „Ti si već šesta; nazvala sam skoro sve sa liste. Nema veze. U svakom slučaju, nazovi me ako se predomisliš.“

Šesta! Znači da je pre mene Džeki nazvala petoro. Džeki, vođa grupe devojčica za koje dobar provod znači da se okupljaju u svojim sobama i jedna drugoj citiraju čitave epizode serije Doktor Hu. Sumnjam da prave i svemirske šlemove i oružje od aluminijske folije i kuhinjskih rolni, mada ne bih smela da se zakunem.

Čim sam spustila slušalicu, mama iskrсну niotkuda, kako to ona ume; pitala me je ko je zvao. Samo tako. Ima ozbiljne probleme s određivanjem granica. Privatnost joj ništa ne znači.

„To je lepo“, promrmljala je kada sam joj rekla (ponekad sam preslaba za borbu).

„Ne, nije lepo, bile su očajne! Zvale su me samo da bi popunile mesto. Stvarno su dobre devojke, ali recimo samo da su nam interesi drugačiji. One na svojim sveskama pišu Gospodari vremena su face i imaju tardis futrole za olovke.“